

„Magával ragadó és megindító óda egy zűrös és szeretetteljes családhoz.”
– Madeline Miller, *bestsellerszerző* –

Sosem
voltunk
boldogabbak

fine
selection

NEW YORK TIMES bestseller

CLAIRE LOMBARDO

CLAIRE LOMBARDO

Sosem
voltunk
boldogabbak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Sally és Tony Lombardónak

ANYÁNAK ÉS APÁNAK

TAVASZELŐ

2000. április 15.

Tizenhat évvel korábban

FÁRASZTOTTA A TÖBBI EMBER. Talán furcsa ez egy olyan nőtől, aki akarva-akaratlanul négy gyermeket hozott a világra, de ez volt a valóság: Marilynt zavarta mások jelenléte, akik tőle függetlenek, akiket nem ért, és akikhez tulajdonképpen semmi köze. Csak egy kis magányra vágyott ott, a ginkófa alatt, ahová elrejtőzött előlük. Mindig szórakoztató társaságnak bizonyult, de az apja gazdag ügyfelei, a férje sőtlan kollégái, aztán a gyerekek idegőrlő barátai, a folyton cserélődő szomszédok meg az állandóan változó vásárlói kör a hosszú évtizedek alatt teljesen kiszipolyozták. Ma is egy százegynéhány fős tömeg verődött össze a házuk udvarán, nagy volt a jövés-menés, állandósult a nyüzsgés; a tetőtől talpig elegáns, ám némi alkoholos befolyásoltság alatt álló idegenek a legidősebb lánya, Wendy házasságkötését ünnepezték, akikről megint az ő feladata volt gondoskodni, holott már egyébként is bőven kivette a részét a jóból – és itt nem a három hosszú, szétnyitott asztalt betérítő friss hozzávalókból készült finomságokra kell gondolni, mert abból még egy falatot sem evett, hanem a négy lányra, akiknek nyári ruhái pasztelles színfoltokként tűntek fel

a füves pázsit különböző pontjain. Méhének gyümölcsei, akikért ő mind fizikális értelemben, mind társadalmi szempontból felelősséggel tartozott, miután megfogantak benne szép sorjában, szerető férje jóvoltából, akinek most éppen híre-hamva sem volt.

Marilynnel az anyaság – minden különösebb szándék nélkül – egyszerűen csak megtörtént. Egy sor lány született belőle, akik mind más-más árnyalatú hajjal és más-más súlyú problémákkal rendelkeztek. Ő, Marilyn Sorenson, születési nevén Marilyn Connolly, aki épp annyi pénzt, mint tragédiát örökölt, a tipikusan kétes megítélésű ír katolikusok életrevaló sarja, de tulajdonképpen egy hétköznapi, a maga valóságában elragadó, szőkésbarna hajú nő volt, akivel többé-kevésbé jókat lehetett beszélgetni mind az irodalomról, mind a gyerekeiről; térdig érő, testhez simuló, sötétzöld ruhát viselt, ami fedetlenül hagyta vádlija atlétikus ívét és szeplős vállait. Mindenki elfogódott hangon emlegette, mint a menyasszony anyját. Ő igyekezett is tökéletesen megfelelni a szerepének, és úgy tenni, mintha nem csak és kizárólag a gyerekei jövője érdekelné, ami ezen a bizonyos estén egyikük esetében sem festett valami rózsásan.

Talán a normalitás is ugrik egy generációt az öröklődésben, mint a kopaszság. Violet, a másodszülöttje, egy selyem sifonruhát viselő, feltűnően csinos, barna hajú lány, rá nem jellemző módon már a reggeli óta piaszagot árasztott. Wendy pedig, aki egyébként mindig is okot adott az aggodalomra, ma egészen visszafogottan viselkedett, ami vagy annak volt köszönhető, hogy épp most ment hozzá egy kajmán-szigeteki bankszámlával rendelkező férfihoz, vagy annak, hogy ez a férfi – ahogy ő azt előszeretettel hangoztatta is – *élete szerelme* volt. Grace és Liza a kilenc év korkülönbség ellenére is egyformán visszahúzódnak bizonyultak, az előbbi egy leendő másodikoshoz képest túlzottan is kislányosan és félszegen viselkedett, az

utóbbi pedig, bár már alig volt neki hátra a középiskola második évéből, még mindig nem tett szert barátokra. Hogy lehet, hogy kifejlődik benned egy emberke, táplálod a saját testeddel, aztán fel sem ismered benne magad?

Ami a normalitást illeti: nem árt egy kicsit a dolgok mögé nézni.

Gracie felfedezte a rejtkehelyét a ginkófa alatt. Legkisebbik lánya majdnem hétéves volt, ami abból a szempontból igen kellemetlen, hogy még egy örökkévalóságba telik, míg kirepül a családi fészekből, sőt, még ahhoz sem volt elég nagy, hogy ne lopózzon be a szülői ágyba, mint előző éjszaka is, ami még önmagában nem is lett volna olyan érdekes, ha a szülein lett volna ruha. Az aggodalom mindig is furcsa erővel hatott Marilynre, és egyenesen a férje karjainak biztonságot adó menedékébe kergette.

– Kis drágám, miért nem mész és... – Elbizonytalanodott. Az esküvői partin minden kisgyerek egy-két éves volt, és az egyébként is társaságkerülő gyerekének nem akarta azt tanácsolni, hogy játsszon Goethével, a kutyájukkal. Szüksége volt azonban néhány másodpercre, hogy fellélegezzon, hogy magába szívja a kora esti, kellemesen hűs levegőt. – Menj, és keresd meg apát, kicsim!

– Nem találom – válaszolta Grace, gyerekes nyafogással a hangjában.

– Hát nézz körül jobban! – Lehajolt hozzá, hogy megpuszilja a hátját. – Szükségem van egy perc nyugalomra, Csibe.

Grace elkullogott. Wendynél épp az imént járt. Lizával is ringtak már a hintaágyon, míg a nővére figyelmét el nem vonta egy fiú, aki az öltönyéhez tornacipőt húzott. Violettlól meg kikunyerált négy korty pezsgőt, hogy abból a szépségesen hosszú nyakú pohárból ihasson. Kifogyott az emberekből, akik mellé odaszegődhetett volna.

Furcsa volt, hogy ezen a hétvégén osztoznia kellett a szülein, furcsa, hogy a testvérei hazajöttek a Fair Oaks-i házba. Ahogy az apja szokta róla mondani: *ő a világ egyetlen egykéje, akinek mellesleg van három nővére*. Neheztelt kissé a nővéreire, amiért bitorolják az otthonát. Mint mindig, most is Goethével vigasztalódott. Lekucorodott hozzá az orgonabokrok tövébe, és végigsimított bozontos bundáján, a tomporánál, ahol úgy kunkorodott a szőre, mintha be lett volna dauerolva.

Liza érzett némi büntudatot, amikor látta, hogy a kishúgának a kutyta társaságával kell beérnie, míg ő egy idegennel, a vőlegény tanújával flörtöl. De aztán a combja belső oldalán tévelygő ujjak és a férfi whiskey-gőzös, rukkolaszagú lehelete miatt elfordította a fejét, gondolván: jobb is, ha Grace feltalálja magát, erre a képességre úgysem lehet elég korán szert tenni.

– Mesélj magadról! – mondta a férfi, kézfejjével végigsimítva Liza semmi kis csipketangáján, amit ő pont egy ilyen helyzet reményében vett fel.

– Mit akarsz tudni? – kérdezte meglehetősen barátságatlanul. Sosem volt erőssége az évődés.

– Ti négyen vagytok? – érdeklődött a fickó. – Az milyen?

– Olyan, mint egy működésben lévő ösztrogén-progeszteron vulkán tetején ücsörögni. Az elmebaj és a hajápoló termékek csimborasszója.

A pasi zavartan elmosolyodott, mire Liza elszántan előrehajolt és megcsókolta.

Violet még soha nem rúgott be ennyire; magába roskadva üldögélt egy üres asztalnál, ahonnan vélhetően ő riasztotta el a vendégeket.

Az előző éjszaka napkitörésként felvillanó emlékei elhomályosították az érzékeit: a kocsmá, ami régen bowlingpálya volt; egy kék szemű fiú hátrahajló könyökével, atlétikus combjának szorításával, az anyja kombijának hátsó ülése, ahol Violet olyan hangokat adott ki, amikről először nem is gondolta, hogy az ő torkából jönnek – pornófilmbe illő, állatias torokhangok.

Aztán a srác elélezett – később, amikor visszamásztak az első ülésekbe, érezte is, hogy visszafolyik belőle a sperma –, aztán ő következett: a fiú a legapróbb részletekre is figyelve ügyesen kielégítette, és Violet életében először jutott el a csúcsra. Aztán úgy intézte, hogy a srác már egy sarokkal a házuk előtt kitegye a kocsiból, ha esetleg Wendy még ébren lenne.

Most éppen Wendyt nézte, aki szív kivágású Gucci ruhájában egy dúsgazdag család örökösével kötött házasságát ünnepelte a hátsó kertben, miközben újdonsült férje, aki egyébként a főiskolán oktatott, a *You Can't Hurry Love* című számra újra és újra megforgatta. A nővére – most először – megelőzte őt a sikerért folytatott versenyben. Gyönyörű volt, és boldog, csak pörgött és forgott, Violet pedig már részegen, túl a fizikailag jóleső bódultságon, rávetette magát egy vekni focacciára, és a szoknyája aljába törölte zsíros ujjait. Érezte, ahogy halvány mosoly kúszik az ajkára, amikor észrevette, hogy Wendy, a mit sem sejtő Wendy szaténruhájának az uszályába beletrött a fű. Eljátszott a gondolattal, hogy odamegy hozzá, és a fülébe súgja: *Ha tudnád, mi történt az éjszaka...*

Wendy Milest nézte, amint bocsánatkérő mosollyal visszafordul felé, miközben a néhány éves unokaöccse, aki a gyűrűhordozójuk volt, a kezébe csimpaszkodva magával húzza a tortaasztalhoz.

– Valaki nagyon gyakorol az apaszerepre – jegyezte meg neki egy nő, megfogva a könyökét. Miles vendége lehetett, valószínűleg valami ingatlanügynök, egy szilikonszipirtyó. A hátsó kertjükben tartózkodó emberek összvagyona valószínűleg többre rúgott, mint egy közepes ország GDP-je. – Jó, hogy te még ilyen fiatal vagy. Bőven van időd gyarapítani a családfát.

Ilyet mondani több okból is otrombaságnak tűnt, ezért Wendy így válaszolt:

– Már miért akarnék osztozni a részemen egy rakás kölyökkel?

A nő elszörnyedt. Wendy és Miles imádtak a férfi vagyonával poénkodni, és marhára nem érdekelte őket, ha azt hiszik, hogy Wendy csak a pénzére hajt. Nekik egyedül az számított, ami az igazság volt, és amit mindketten tudtak: hogy Wendy soha senkit nem szeretett még így, mint Miles Eisenberget, a férfi pedig – valami kozmikus csoda folytán – viszontszerette őt. Most már Wendy is Eisenberg lett. Bekerült Chicago leggazdagabb családjába, legalábbis benne voltak a top harmincban. Annak szólt be, akinek csak akart.

– Az a tervem, hogy túléllek mindenkit, aztán végre lubickolhatok a fene sok lóvémban – tette hozzá, majd felállt a helyéről, és odament a férjéhez, hogy megigazítsa a nyakkendőjét.

Aznap, vette észre David, kivirultak a fák. Csodálatos, nagy levelek táncoló árnyékokat vetettek a szép gyepre, amit az esküvői parti miatt eddig gondosan óvtak a kutyától. Marilynnel korán felkeltek, esőkabátot vettek a pizsama fölé, csak hogy megsétáltassák, ahelyett, hogy egyszerűen kinyitották volna neki a hátsó ajtót, mint egyébként. Davidnek az is feltűnt, hogy a bérelt asztalok és székek lába csúf nyomot hagyott a makulátlan pázsiton, és a drága műtrágyával

feljavított talajból kifordult rögök láttán görcsbe rándult a gyomra. Goethe keresztbe-kasul bejárta az udvart, mint aki börtönből szabadult, és olyan magabiztossággal szelte át a zöldellő gyeptéglákat, mint a jó munkát végzett hobbikertész a birtokát. David nagyot szippantott a nyirkos levegőből – jön az eső? Akkor hátha hamarabb elmennek a vendégek... Elámult, mennyi ismerőst szerez az ember egy élet alatt, mennyien összegyűltek most az udvarukon, és mennyi ismeretlen arcot lát. Eszébe jutott, amikor Wendy kicsi korában – akkor még Iowában laktak – kiosont a verandára, ahol Marilynnel együtt ringatóztak a cédrusfából készült rozoga hintaágyon, szépen közéjük fészkelte magát, és miközben álomba szenderedett, azt motyogta: *Ti vagytok a legjobb barátaim*. Egészen elérzékenyült, ahogy ott állt, és közben éppolyan idegenül érezte magát, mint negyedszázaddal azelőtt, mielőtt még összeházasodtak volna, azon a hűvös, decemberi éjszakán, amikor Marilyn a mellkasára hajtotta a fejét a ginkófa alatt. Körbenézett, tekintete végigsiklott a halovány tavaszi színek tengerén, és megkereste a feleségét: sötétzöld kis foltként rejtőzött ugyanaz alatt a fa alatt. Odaosont hozzá a kerítés mentén, és kérlelő gesztussal a derekára tette a kezét. A nő ösztönösen a tenyerének dőlt.

– Gyere velem! – mondta neki, és magával húzta a fa törzsének a másik oldalára, ahol takarásba kerültek. Ott aztán átölelte, a hajába temetve az arcát.

– Édesem – szólalt meg aztán Marilyn aggódalmas hangon –, mi a baj?

David a nő nyakgödrébe nyomta az arcát, belélegezte finom testmelegét, ami orgona- és Irish Spring márkájú üde szappanillatot árasztott.

– Hiányoztál – suttozta a bőrének.

– Ó, drágám!

Marilyn viszonzta az ölelését, aztán ráemelte a tekintetét. David csókot nyomott a szájára, az arcára, a homlokára, arra a füle alatti pontra és a nyakára, ahol érezte a pulzusát, utána ismét a szájára. A nő mosolygott, majd égő szilvaajkával visszacsókolta, és minden más elhomályosult. Ez mindig többet jelentett Davidnek bárminél: a felesége aranyló melege, vágyuk kölcsönös, lázas hevülete, az általuk ismert egyetlen vigasz – ajkaik találkozása, a gerincen végigfutó férfikéz, a fatörzsnek feszülő női hát és az a belső nyugalom, ami akkor születik meg, amikor ők ketten egymásra találhatnak. Ekkor Marilyn hátralépett, rámosolygott, és megszólalt:

– Csak nehogy meglássanak minket a lányok!

Aztán ismét a férjéhez bújtt.

De a lányaik természetesen meglátták őket. A gyep négy különböző pontjáról ugyan, de mind a szüleiket nézték. Külön érzékük volt hozzá, hogy észrevegyék a hiányukat annak a láthatatlan köteléknek köszönhetően, ami csökevényes formában ugyan, de megmaradt még a gyerekkorukból, és ami arra készítette őket, hogy annak a két embernek a megnyugtató közelségét keressék, akik életet adtak nekik, és akik minden körülmények között, mindig mellettük állnak. Mind a négy lány megállt most egy pillanatra, és őket nézte: összeforrt alakjuk akár egy fénylő, kifürkészhetetlen égitest, két ember, akik több szeretetet árasztanak magukból, mint amennyit a világegyetem elbír.

ELSŐ
RÉSZ

TAVASZ

ELSŐ FEJEZET

VIOLETNEK SZOKÁSÁVÁ VÁLT, hogy amennyire csak lehet, kerülje Wendyt. Jóllehet egy ideig elválaszthatatlanok voltak, újabban csak alapos indokkal keresték fel egymást, így joggal feltételezte, hogy a nővére ebédmeghívása nem ok nélkül való. Vagy szívességet akar kérni tőle, vagy valami újkeletű egzisztenciális válság lépett fel nála, amit alaposan meg akar vele vitatni, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy van, akinek a hétköznapijába nemigen fér bele, hogy holmi ebédre kiruccanjon West Loopba.

A felkapott étterem közelében bajosan lehetett parkolóhelyet találni, így parkolóinasra kellett bíznia az autót, noha délután két óra volt, és szerda. Wyattért fél négyre kell mennie az óvodába. Legalább lesz mire hivatkoznia, hogy rövidre zárhassa a találkozót, gondolta, és úgy tervezte, hogy majd gyengéden a nővére orra alá dörgöli: *Nekem van két gyerekem, akikről gondoskodnom kell, és akikért mennem kell az oviba, suliba, ha esik, ha fúj.* Természetesen ez nem volt szép tőle. Természetes, hogy Wendy szerette sajnáltatni magát egy üveg bor mellett, akár napközben is, mindazon dolgok miatt, amik hiányoztak az életéből. Amiatt, hogy ő nem szerzett egyetemi diplomát...

Miles miatt... és mert ha szenvedésről volt szó, abban mindig is ő volt a jobb.

Violet összecsapott az orrnyergét, hogy tompítsa a fejfájását. Egy pohár boron gondolkodott. Wendy biztos rendelt már egy üveg-
gel, márpedig a nővére – egyéb hiányosságai ellenére – a borokhoz remekül értett, a csersav- és a gyümölcssavtartalmat illetően egészen kifinomult ízléssel rendelkezett. Balerinacipője Violet sarkába vajt, de mindig is késztetést érzett rá, hogy felvágjon Wendy előtt, és bár többnyire márkás sportszerkóban fuvarozta a gyerekeket, ma egy elegáns, pillangóujjú selyemblúzra és egy szűk farmerre esett a választása. Igaz, Eli születése előtt mindkettő csinosabban állt rajta.

Megpróbálta felidézni, mikor látta utoljára a nővérét, és arra jutott, hogy bizonyára második hálaadaskor – ez egy nagycsaládi összeröffenés volt a szüleiknél, amit örjítően fura szokásként minden évben megrendeztek. Tehát több mint négy hónappal ezelőtt találkoztak, ami, ha belegondolt, teljesen abszurdnak tűnt, tekintve, hogy húsz percre laknak egymástól, ráadásul majdnem egy évtizedig egy szobán osztoztak, sőt, Violet, élete legsötétebb időszakában, összeköltözött Wendyvel és Milesszal, és mert majdhogynem ikreknek számítottak, csak alig egy év választotta el őket.

– Hölgyem, keres valamit?

A parkolóinas volt az.

– Az életem értelmét – válaszolta, mire az inas elmosolyodott.

– Ha vészhelyzet van, csak intsen, és kimentem. Annyit mondom, hogy ellopták a kocsiját.

Most flörtöl vele? Ő lesz a megmentője!

– Észben tartom. – Előhúzott még egy tízdolláros a tárcájából, és odanyomta neki. Újabban valahogy mindent pénzzel fejezett ki.

A férfi szemrebbenés nélkül elvette a pénzt. – Kívánjon sok szerencsét! – sóhajtott, mire a férfi rákacsintott – rá! –, ő pedig belejött az étterembe, és közben elképzelte, ahogy a férfi megnézi a fenekét. Remélte, nem lesz túl kritikus. A hosztesz a hátsó kerthelyiségbe vezet. Elkelve itt egy pulcsi! Aztán elhessegette magától a gondolatot; túlságosan is emlékeztette az anyjára. Wendy a legtávolabbi sarokban ült, vélhetően, hogy nyugodtan cigarettázhasson, anélkül, hogy másokat zavarna – igaz, a többi asztal most üresen árválkodott, mert Chicagóban még csak kora tavasz volt, alig tizenöt fok.

Csak Wendy ült a teraszon, és még valaki, ugyanannál az asztalnál. Violet feltehetőleg egy férfi tarkóját látta – egy fiatalemberét. Lehet, hogy a nővére éppen az ismerkedési stádiumban tart, és összejött egy nemet tévesztett jógival a csakraóráján. Különös sértettséget érzett. Hát persze, nyilván nem hívja el őt csak úgy egy ebédre azért, hogy kettesben beszélgessenek. Ez – ahogy azt Violet előre sejtette is – valamiféle „*na, ehhez mit szólsz, hugi?*” típusú demonstráció akar lenni, aminek célja megerősíteni őt abban, hogy az élete dögunalom, hogy ő megrekedt egy szinten, bezzeg Wendy tantrikus vinyasajóga-pózoikat próbálgat az épp aktuális, hajlékony testű hódolójával.

De nem!

Hazafelé tartva az autójában, miután a harmadik borraivalót is benyomta a parkolóinas markába, még élénken emlékezett a szívét elfogó remegésre, amikor valahogy ráérzett, mi történik. Azt nem mondhatta volna, hogy valami isteni sugallatra felismerte volna a fiút. Nem ez a jó szó rá. Nem volt benne semmi költői, semmi vilámcsapásszerű, nem hült meg a vér az ereiben. Valójában egy pillanat volt az egész, de tényleg: a fiú félrefordult egy kicsit, ám a bal fülénél és az orra vonalánál így sem látott belőle többet. Ezek szerint

azonban ennyi is elég volt ahhoz a sejszintű, ösztönös megérzéshez. Nem az a fajta fizikai bizonyosság győzte meg, mint Wyatt és Eli születésekor, hanem egy sajátos, kemény impulzus, olyan, mint egy erős méhösszehúzóadás, amittől szinte kétrét görnyedt. Nem is annyira felismerte a fiút, mint inkább érezte őt. És az autóban – miután kirohant az étteremből, elmenekülve a nővérétől és a gyermektől, akinek tizenöt évvel azelőtt életet adott, és akinek sötét haja most a homlokába hullt – egyvégtében az zakatolt a fejében, mi mindent mondhatott volna Wendynek. Drámai nagyjelenetbe illő mondatokat: *hogyan van merszed ezt tenni velem, számomra nem létezel többé, te rohadt pszichopata, hogyan van merszed, képed, pofád...* Minden szempontból jó volt ez így, hogy lelépett, még mielőtt megpillantotta volna a fiú arcát.

Mielőtt Wendy elindult volna a Lurie Gyermekkorház javára szervezett jótékonyági rendezvényre, kiült egy kicsit a teraszra, hogy elszívjon egy cigit Milesszal. A hátsó ajtón lépett ki, az egyik kezében Grey Goose vodka, a másikkal térdig felhúzta fekete ruháját – mert egy rossz döntés eredményeképpen sellő fazont viselt –, szájában Parliament cigaretta, egy másik szál pedig az asztalon.

– Minden úgy történt ma, ahogy vártam. Violet elrohant, mielőtt bemutathattam volna őket egymásnak. – Rágyújtott, azután felsőhajtott. – Szükségem van a feloldozásodra. Nem tudtam, mire vállalkozom. De olyan édes egy kölyök! Tetszene neked.

Miles nem válaszolt.

– A legbénább göncben vagyok. Anyádnak bejönne. – Wendy hátradöntötte a fejét. – Tegnap láttam apámat. Ez a nyugdíjba

vonulás kész katasztrófa. Azt mondta, talán majd eljár madárlesre. El tudod ezt képzelni? Róla, aki egy percig sem tud nyugton ülni?

Amióta Miles meghalt, mindig ezt csinálta. Beszélt hozzá – valami földöntúli formájához, néha még érezte is a jelenlétét, de a legtöbbször nem. A mai nap is ilyen volt, így a szék karfájának dőlve egykedvűen cigarettázott.

– A ma este vérgáz lesz – szólalt meg ismét egy perc múlva. – A keselyűk már valószínűleg matt részegre itták magukat. Remélhetőleg nem fognak mindenkit végigtaperolni. Én mindenesetre nem állok jól magamért. – Felnézett, valami kozmikus visszajelzést remélve, amiből arra következtethet, hogy a férfi hallja őt. Nem volt azonban mit látni, az égbolt borús és szürke volt, a csillagok pedig még nem bújtak elő. Úgyhogy feltartotta a cigarettáját, arrafelé, amerre a férfit sejtette a magasban, és elgondolkodva eregette tovább a füstöt.

– Remélem, büszke vagy rám, muksókám – szólalt meg némi hallgatás után. – Mert tényleg nagyon igyekszem tartani magam, vágod? – Már lassan két éve élt nélküle. Meggyújtotta a másik cigarettát is. – Úgy belecsókolnék most a könyökhajlatodba! – suttogta csak úgy maga elé, mert a szomszéd ablakai nyitva voltak. – Igazán kifoghatnék egy görög hajómágnás csemetét! Hagynám, hogy leteperjen egy kicsit. Nem nagyon, csak egy kicsit. Esküszöm. Szarabb már nem is lehetne, drágám. Rohadtul hiányzol!

Szívott még pár slukkot, közben gondolatban beszámolt Milesnek mindenről, amit aznap csinált, és amikor már csak egy utolsó slukk maradt, elvégezte a rituáléját. Ez úgy nézett ki, hogy olyan mélyen letüdözte a füstöt, amennyire csak tudta, aztán miközben kiengette, folyamatosan azt hajtogatta, hogy: *szeretlek, szeretlek, szeretlek* – egészen addig, amíg ki nem fogyott a szuszából.

Néhány órával később egy szmokingos férfi markolászta a mellét, ő meg a térdével a combjai közé furakodott. A férfi hátratántorodott, nekiütközött egy asztalnak, és felborította a fehér kálából készült asztali díszet.

– Csak óvatosan! – mondta neki.

– Bocsesz – felelte az. Most, hogy így alaposabban megnézte magának, talán inkább fiú, mint férfi volt. Carsonként¹ mutatkozott be. Hm, ez ígéretesen cseng, gondolta, és konkrétan elnevette magát, de miután látszott, hogy a srácnak ez rosszulesik, úgy tett, mintha csak idegességében kacarászna, aztán magával húzta a folyosón, a kálával díszített asztalok között.

A férfinak hitt fiú izzadt tenyere a mellbimbójára tapadt – nem volt kifejezetten kellemes –, és belecsókolt a nyakába, míg ő az ágyékhöz dörzsölte a térdét. Olyan huszonegynéhány éves lehetett. Elég magabiztosnak tűnt.

– Te még nem árultad el a neved – jegyezte meg.

Wendy megdermedt. Jonah-ra gondolt, aki szemben ült vele ebédnél – az arcán ülő ártatlanságra, a hamisítatlan zavarra, amikor mindketten rájöttek, hogy Violet ijedtében elmenekült. Mi van, ha ez a srác nem is nagykorú?

– Hány éves vagy? – kérdezte, mire a fiú ránézett, és elvigyorodott.

– Huszonkettő.

Wendy bólintott, és keze a nadrág derékszíja alá siklott. *Ez fasza* – gondolta, magában poénkodva. Még az is lehet, hogy valami gazdag csemete, mondjuk, egy feltalálóé... Csak valami olyasmit talált fel, amit már mások feltaláltak előtte. De lehet, mondjuk, egy

---

¹ Szlengszóként a Carson könnyen megkedvelhető férfit jelent (A szerk.).

lemezproducer vagy egy krémbarnított bőrrű Fox-tudósító fia. Aki csak él bele a világba, és legfeljebb remélni lehet, hogy nem hajt át senkin a kocsijával, pláne, hogy úgymint megúszná büntetlenül. Éppen nem csókolt rosszul.

– És te hány éves vagy? – kérdezte.

– Hetvennyolc – válaszolta faarccal Wendy.

– Vicces vagy.

Wendy ezen felhúzta magát.

– Apád mit csinál? – kérdezte, és kihúzta a kezét a fiú nadrágjából.

– Hogy?

– Apád. Mi a foglalkozása? Mit keresel te itt egyáltalán?

– Miből gondolod, hogy én az apámmal... – A srác elhallgatott, és a szemét forgatta. – Mérnök. Gyógyászatisszoftver-fejlesztő. Robotika.

– Aha.

Holnap majd megnézi a vendéglistát, hogy rendes összeget utaltak-e a kórház számlájára. Előfordul ugyanis, hogy a kisebb halak kihúzzák magukat az adakozás alól, és csak a belépő árával szállnak be a jótékonykodásba.

– Szóval hogy hívnak? – kérdezte a fiú, ezúttal egy kicsit barátságosanabbul.

Wendy felsóhajtott.

– Wendynek.

– Mint a *Pán Péterben* – jegyezte meg elmésen Carlton², és ezúttal Wendy forgatta a szemét.

– Nem tudom, honnan jött az ötlet.

---

² Szlengszóként hasonló a jelentése, mint a Carsonnak: önzetlen, kedves férfi. (A szerk.)

A szülei néha Wednesdaynek, azaz szerdának becézték, és amikor egy pár évvel ezelőtt rákérdezett az anyjánál, hogy miért, kiábrándítóan prózai választ kapott.

– Ez nem volt szép tőletek – bosszankodott. – Mint Wednesday az *Addams Family*ből? Magam is egy két lábon járó csontváz voltam, anya! Biztos jó viccnek tűnt?

– Drágám, egy szerdai napon születted. Pár perccel éjfél után. Fogalmam sem volt róla, milyen nap van, mire apád... Hát ezért.

Ez volt hát az ő névadásának története. *Megborult az egész világképem. Az első fogamzásgátlós baleset.*

Megrántotta Carlton ingujját.

– Gyere! Menjünk ki! – mondta.

– Wendy... Várj egy pillanatot! Csak nem az a Wendy?

Wendy megfordult, és megpillantotta – amiről mindvégig tudta, hogy ott van – a rendezvény plakátját, amin szerepel egy fénykép egy sorstársait képviselő rákbeteg kisbabáról, alatta pedig ez áll: AZ EST HÁZIASSZONYA: WENDY EISENBERG, A CHICAGOI FILANTRÓP NŐEGYLETBŐL. Márpedig ha egy robotikai mérnök rájön, hogy a rendezvény nem éppen fiatal szervezőnője az ő fellengzős nevet viselő, huszonkét éves fiával smárol, az radikálisan alávághat az adakozási kedvének. Wendyt az *Eisenberg* név látványa ütötte szíven, az a bámulatos hurokban végződő *g* betű. Még mindig zavarta a saját neve. Ellépett a fess aranyifjútól, és megpróbált lazának tűnni.

– Úgy nézek én ki, mint az est háziasszonya? – kérdezte.

– Akkor mi a vezetékneved?

– Sorenson – vágta rá gondolkodás nélkül.

– Hát, esetleg, rád írhatok? – kérdezte a srác, mire ő megkönnyebülten elmosolyodott.

– Hogyne – felelte nem sok jót sejtetve. – De most mennem kell.

– Azt hittem, együtt megyünk el valahova.

– Sajna, nincs időm. Őskövület vagyok. Mennem kell. Tudod, vár a tökhintó. Ütött az óra.

– Hát... rendben. Ööö... jó volt veled.

Ah, milyen édes! Legalább ennyi, ha már az erkölcsileg helyes utat választotta.

– Tegyéél meg magadnak egy szívességet – mondta Wendy, még mindig idegesen, miközben a bal cipője sarkát rángatta. – Legközelebb, ha egy nőt viccesnek találsz... ne mondd meg neki!

– Akkor mit mondjak?

A fiú gyönyörűséges arcvonásai zavarról árulkodva megrándultak, ez megmozdított valamit Wendy lelke mélyén, és akaratlanul is elmosolyodott.

– Egyszerűen csak nevens! – tanácsolta, és mielőtt észrevette volna magát, hátrasímitotta a fiú homlokába hulló tincseit. – Legközelebb, ha egy vicces nővel találkozol, csak nevens a viccein, oké, Conrad?

– Carson.

– Carson. Sok szerencsét, kölyök!

A szoba megint forogni kezdett vele. A *kölyök* szóról hirtelen eszébe jutottak a szülei. Az apja, amint teátrálisan meghajolva táncra kéri az anyját Wendy esküvői partiján. Otis Redding dala szól – *win a little; lose a little* –, mire az apja felkiált: *Ez a mi dalunk, kölyök!* Mint ha minden dal a szüleié lett volna. Az utóbbi hat évtized összes slágerének volt valami köze Davidhez és Marilynhez, ahhoz a két rejtélyes emberhez, akiktől származik. Amikor találkozott Milesszal, azt gondolta, végre megtalálta, akit keresett. Ahogy az anyja is.

Könnyek szöktek a szemébe, és ismerős szorítást érzett a mellkasában. Nem kellett volna ilyen korán hazaindulnia, de tudta: ha

marad, a dolgok rossz irányt vennének. Ki sem hozta a kabátját a ruhahatárból, csak kirohant az ajtón.

Egyesek szerint egy év, míg az élet visszatér a normális kerékvágásba, mások szerint meg egy év után minden csak rosszabb lesz. Ezek szerint ő az utóbbiakhoz tartozik, gondolta, mert Miles 2014-ben meghalt, és ő azóta sem pakolta ki a férfi éjjeliszekrényét, azóta is olyan ételeket vásárolt, amiket Miles szeretett, ő viszont nem, és azóta is egy páros tagjának érezte magát, aki csak a másik hathatós együttműködésével boldogul az életben. Ezen nem tudott változtatni. Már próbálta. River Northba költözött, egy társasházba, de szinte ugyanúgy alakította ki, mint a Hyde Park-i házukat. Leragasztotta a férfi által használt fiókokat – az íróasztalét, a komódét, az éjjeliszekrényét –, hogy a költöztetők érintetlenül szállíthassák át a dolgait.

Vannak, akiknek egy évbe telik, míg az élet visszatér a rendes kerékvágásba; és vannak mások, mint Wendy is, akik még két év elteltével is teljesen magukba vannak zuhanva.

Úgy tört rá, mint a tavaszi ár. Ez a békés nyugalom Marilyn számára valódi áldás volt, amiben nem is volt része egészen... hát, őszintén szólva talán magzatkora óta, de valószínű, hogy még akkor sem, tekintve az anyja ginfogyasztási szokásait vagy akár az '50-es évek laza erkölcsait, foghatjuk bármelyikre. Az élet, az ő élete, jó volt. A barkácsbolt jól ment, ő jobban aludt, mint valaha, a lába visszanyerte lánykori ruganyosságát, mivel biciklivel járt munkába. Az árvácskái kinyíltak, a veranda beépített balkonládái élénkvrös pompába borultak.

Marilyn, most az egyszer, szárnyalhatott volna, ha a családi közelékek meg nem béklyózzák. Marilyn Connolly... Ki hitte volna?

Az üzlettulajdonos, aki lassan már tizenöt éve nem dohányzik, olykor misére is jár, és Fair Oaks legszebb rózsabokraival büszkélkedhet. Arra gondolt, hogy talán most éli virágkorát, noha arról nem volt egészen meggyőződve, hogy egy négygyerekes anyának lehet egyáltalán virágkora. Olyan volt, mint azok a hatalmas papírsárkányok, amiket a benzinkút mellett, a Ridgeland Avenue-n eregettek. Nagy nejlonvitorla testük ahelyett, hogy szabadon szárnyalt volna, csak lobogott a szélben, mert vastag köldökszínórraikat a földhöz kötötték őket. Néhány perc áldásos nyugalom után vagy a mobilja irritáló csengőhangja hasított a fülébe, vagy egy *Jaj, istenem, anya!* – harsant fel valahonnan, vagy a férje kopogott be a konyhaablakon, és hozzá jól láthatóan artikulált: *Nem láttad a gereblyét, szívem?*

Letámasztotta a biciklijét a verandán, és megállt, hogy kihúzzon pár elszáradt levelet a balkonnövényei közül. Loomis már várta odabent.

– Szevasz, drágám! – üdvözölte, és jól megvakargatta a füle tövét. Daviddal közhelyes példái voltak azoknak a szülőknek, akiknek a gyerekei már kirepültek a családi fészekből, és mihelyt az utolsó is elment továbbtanulni, minden szeretetüket a labradorjukra zúdították.

– Helló, szívem! – hallatszott David kiáltása a folyosó vége felől. Marilyn követte Loomist a dolgozószobába, aztán megállt az ajtóban. A férje hátát nézte, a nyakához lapuló, gyenge szőrszálakat, a feje búbjáról kiinduló, egyre terjeszkedő kopasz foltot, ami egy galaxisra emlékeztetett.

Nincs rá szüksége – ez motoszkált a fejében. Ez a kis hűtlen gondolat. Ekkor ötlött fel benne a mélabús felismerés, ahogy így elnézte az íróasztalánál ülő férfit, előtte néhány ritka érmékről szóló könyv meg egy halom pisztáciahéj. David mostanában rendtlené vált – azok

után, hogy korábban éveken át, még ha magába fojtva is a mérgét, de összesöpörte a morzsát a konyhapulton egy nedves szivaccsal, vagy nagyokat sóhajtvá ugyan, de eltávolította a zuhanyzó lefolyójában összegyűlt hosszú, szőkésbarna hajszálakat. Újabban viszont nem erőltette meg magát, ráadásul még rendkívül buja is lett. És amikor felállt az asztalától, hogy megcsókolja, egy anyag mozdulattal lesöpörve magáról a vékony pisztáciahártyákat, Marilynben világosan megfogalmazódott a gondolat: *Nincs szükségem rád.* Odatartotta egy puszira a homlokát, de a férfi többet akart – végigsimított a haján, átkarolta a derekát, szájon akarta csókolni.

– Ne most – húzódott el tőle Marilyn. – Még megfázom, drágám.

Ami nyilvánvalóan hazugság volt. Soha nem félték a náthától. Oda-vissza passzolgatták egymás közt a bacijaikat, egy csészeből itták a kávé, egy pirítóst ettek, sőt, előfordult, hogy összecserélték a fogkeféiket, amikor már ahhoz is fáradtak voltak, hogy felkapcsolják a villanyt, és összekeverték a kéket a zölddel. Davidnek vasból volt az immunrendszere, Marilyn pedig – akkoriban – mindig gyengélkedett valamennyire. Folyton elkapta a betegségeket a lányoktól – ráragasztották a kis ragacsos kezükkel, a taknyos zsebkendőikkel, a meghagyott makarónijukkal, amit rendszeresen az ő tányérjükből fogyasztott el vacsora után. Nem félték a kórokozóktól. Így Davidnek, aki most ott állt előtte, láthatóan rosszulesett a viselkedése.

Persze szüksége volt a férjére, mégpedig elemi szinten, az alapvető emberi szükségletek legmélyebb szintjén. De nélküle is boldogult. És nem igazán kívánta a közeledését sem. Ezzel úgy volt, mint a gyermekek születése utáni időszakban. Azokban az időkben, amikor a három nagyobb lány egyszerre volt kicsi, aztán amikor a három nagyobb lány egyszerre volt kamasz, és ő túlságosan kimerültnak érezte

magát ahhoz, hogy bármi olyasmire vágyjon, ami akárcsak egy icipici testi erőfeszítést is kívánna tőle.

Így érzett most is, csak hogy most nem volt kimerült.

– Milyen volt a napod? – kérdezte a férfit, és előrement a konyhába.

– Ó, hát gondolhatod – hangzott a felelet. – Lenyírtam a füvet.

Megsétáltattam a kutyát. Kétszer is. – Egy picit elhallgatott. – Inkább a tied lenne érdekes – tette hozzá. Marilyn habozott.

Kezdett kínos lenni számára a helyzet. Hogy venné az ki magát egy ilyen rövid, világfájdalmas monológ után, ha csicsergő beszámolóba kezdene arról, hogy a barkácsbolt folyamatos nyereséget termel, a tizenéves kollégái viccesek, és újabban, amikor két vásárló között van egy kis szünete, az életre való rácsodálkozás boldogságos pillanatait éli. Arra, hogy: *nyomorultul érzem magam, és igyekszem valami hasznos tevékenységet találni magamnak a ház körül, csak hogy úrrá legyek a kétségbeesésen*, mégsem válaszolhat az ember úgy, hogy: *én meg sohasem voltam még boldogabb!*

– Az én napom is eltelt – válaszolta. – Segítesz vacsorát főzni?

Fiatal házasokként abban a csúf, zöld házban Iowa Cityben, amikor David az orvosi karra járt, mindig örömmel főzőcskéztek együtt; kerülgették egymást a konyhában, csókolóztak a pulton, miközben várták, hogy felforrjon a víz; néha totál megfeledeztek a kajáról, aztán a levetett ruháikkal legyezték a füstjelzőt, nehogy beriaasszon.

Volt valami a férfi arckifejezésében, ami hatással volt megkeményedett szívére; volt valami védtelenül lelapuló ősz hajában, ami arra készítette, hogy odamenjen hozzá, a karjával átfonja a testét, és megsókolja. A vágy és az akarat pedig két teljesen különböző dolog.

– Nem attól féltél, hogy megfázol? – kérdezte David, és egy pillanatra elhúzódtott tőle.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Téves riasztás volt – felelte Marilyn, miközben kezét a férfi farzsebébe csúsztatta, és kihívóan az ajkára tapadt.

– Én is megfőzhetek – mondta David, amíg levegőt vett. Marilyn erre még hevesebben csókolta, és érzett valami kis szikrát is odalent, ami gyengéden emlékeztette rá, hogy jobban szereti ő ezt a férfit az egyedüllétnél. Hozzányomta a csípőjét, igyekezve felszítani magában vágyat, ám az érzés amilyen gyorsan jött, úgy el is múlt. Dermedtség váltotta fel, és az állkapocsban jelentkező enyhe fájdalom.